

Postanowienie z dnia 24 sierpnia 2009 r.

I PZ 9/09

Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania - po raz pierwszy - dopuszczalności wznowienia postępowania (w tym oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia), jeżeli skarga została skierowana do sądu drugiej instancji (art. 405 k.p.c.). Sąd Najwyższy ma w tym przypadku wyłącznie kompetencję do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę.

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Józef Iwulski, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 sierpnia 2009 r. sprawy z powództwa Franciszka B. przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w N. o odszkodowanie i zadośćuczynienie, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 17 kwietnia 2009 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczytnie wyrokiem z 29 listopada 2004 r. [...] w sprawie z powództwa Franciszka B. przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w N., uwzględnił częściowo roszczenia powoda domagającego się sprostowania świadectwa pracy, odszkodowania, zadośćuczynienia i wyrównania wynagrodzenia, oddalając powództwo w zasadniczej części.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację, zaskarżając wyrok ten w części dotyczącej oddalenia powództwa.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie wyrokiem z 22 lutego 2005 r. [...] uchylił zaskarżony wyrok w zakresie żądania zasądzenia kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia i przekazał sprawę w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu - Sądowi Pracy w Szczytnie, zaś w pozostałej części oddalił apelację.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 7 kwietnia 2006 r., I PK 149/05 (OSNP 2007 nr 7-8, poz. 91) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie wyrokiem z 28 września 2006 r. [...] ponownie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z 29 listopada 2004 r. [...].

Powód Franciszek B. wniósł w piśmie z 8 stycznia 2009 r. skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z 28 września 2006 r. [...]. Opierając skargę na podstawie art. 401 pkt 1 i 2 w związku z art. 379 pkt 4 i 5 oraz art. 48 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. (z powodu wykrycia dowodów na to, że postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem było dotknięte wadą nieważności), domagał się stwierdzenia nieważności i wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, z uwzględnieniem argumentacji i dowodów zawartych we wcześniejszej skardze o wznowienie postępowania z 9 czerwca 2008 r., a ponadto uchylenia zaskarżonego wyroku w całości. (Sąd Okręgowy postanowieniem z 1 sierpnia 2008 r., [...] odrzucił poprzednią skargę powoda o wznowienie postępowania, uznając ją za nieopartą na ustawowej podstawie. Powód wniósł zażalenie od powyższego postanowienia, wnosząc o jego uchylenie. Sąd Najwyższy postanowieniem z 16 grudnia 2008 r., I PZ 31/08, oddalił zażalenie powoda).

W uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania powód podniósł trzy powody, mające - jego zdaniem - prowadzić do „unieważnienia” postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z 28 września 2006 r. [...]. Po pierwsze, powód podniósł, że w dniu 5 listopada 2008 r. dowiedział się z pisma wiceprezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie Romualda C., że SSO I.E., przewodnicząca składu Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie, który w sprawie z jego powództwa [...] wydał 28 września 2006 r. prawomocny wyrok, jest powinowatą Starosty N. L.E., organu prowadzącego i finansującego pozwany Zespół Szkół, a także

strony przeciwnej w sporze zakończonym wyrokiem NSA z 18 marca 2008 r., I OSK 472/07. W przekonaniu powoda stanowiło to naruszenie art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. Powód podkreślił, że co prawda L.E. został Starostą N. dopiero kilka tygodni po dacie wydania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, ale z uwagi na procedury wyborów samorządowych z pewnością wyłoniono go jako kandydata na to stanowisko najpóźniej pod koniec lata 2006 r., o czym SSO I.E. musiała wiedzieć. Powód podniósł, że nie można wykluczyć, iż powinowactwo SSO I.E. z funkcjonariuszem partyjnym i późniejszym Starostą N. L.E. było przyczyną niekorzystnego dla powoda wyniku sprawy [...].

Po drugie, powód podniósł, że w dniu 5 stycznia 2009 r. wykrył, że SSO I.E., zasiadająca jako przewodnicząca w składzie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie, który w wyroku z 28 września 2006 r. w sprawie [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji z 29 listopada 2004 r., uczestniczyła też we wcześniejszej fazie postępowania. Okazało się, że SSO I.E. była sędzią składu Sądu Okręgowego w Olsztynie [...], który w toku poprzedniego postępowania apelacyjnego, zniesionego w całości wyrokiem Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2006 r., I PK 149/05, wydał najpierw postanowienie z 7 kwietnia 2005 r. [...] o oddaleniu wniosku powoda z 1 kwietnia 2005 r. o ustanowienie dla niego w sprawie adwokata lub radcy prawnego z urzędu oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych, a następnie kolejne postanowienie z 18 kwietnia 2005 r. oddalające wniosek powoda z 15 kwietnia 2005 r. o doręczenie uzasadnienia wcześniejszego postanowienia tegoż Sądu z 7 kwietnia 2005 r. Z uwagi na tę okoliczność w toku postępowania w sprawie [...] doszło - w przekonaniu powoda - do naruszenia art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. (przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego Dz.U. z 2004 r. Nr 169, poz. 1783).

Po trzecie, powód podniósł, że uświadomił sobie, iż działając przed Sądem bez pomocy prawnej „padł ofiarą” naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c., czyli został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Jego dobrze uzasadnione wnioski z 29 czerwca 2006 r. i 20 lipca 2006 r. o odroczenie rozprawy do czasu wydania wyroku sądu administracyjnego w kwestii stopnia awansu zawodowego, które uzasadniały zawieszenie postępowania cywilnego na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., zostały przez Sąd zignorowane i nie doczekały się nawet formalnego postanowienia o odmowie ich uwzględnienia. Sąd pismem z 5 września 2006 r. ustanowił zbyt krótki dla powoda,

bo zaledwie trzydniowy, termin na skompletowanie wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu, którego dotrzymanie nie było praktycznie możliwe.

W ocenie powoda uzasadnione było w tej sytuacji stwierdzenie nieważności postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego na podstawie art. 401 pkt 1 i 2 w związku z art. 379 pkt 4 i 5 oraz art. 48 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.

Postanowieniem z 17 kwietnia 2009 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania. Sąd Okręgowy stwierdził, że jest to druga skarga powoda o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z 28 września 2008 r. [...]. Sąd Okręgowy powołał się na to, że w uzasadnieniu skargi powód podniósł, iż SSO I.E. przewodnicząca składu Sądu Okręgowego [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wydał wyrok w sprawie [...], jest powinowatą Starosty N. Ludwika E., będącego organem prowadzącym i finansującym pozwany Zespół Szkół. Zdaniem powoda stanowiło to naruszenie art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego skarga o wznowienie postępowania z powodu nieważności nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia i jako taka podlegała odrzuceniu.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z art. 401 pkt 1 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia. Powód podniósł, że w sprawie [...] orzekała SSO I.E. będąca powinowatą Starosty N., który jest organem prowadzącym i finansującym pozwany Zespół Szkół w powołanej wyżej sprawie, co - zdaniem powoda - powinno stanowić przesłankę wyłączenia ze sprawy SSO I.E. z mocy samej ustawy. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut skarżącego nie jest słuszny. Zgodnie z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy w sprawach swego małżonka, krewnych lub powinowatych w linii prostej, krewnych bocznych do czwartego stopnia i powinowatych bocznych do drugiego stopnia. Z przepisu tego wynika, że chodzi o wyłączenie sędziego w sprawach, w których wspomniany stosunek rodzinny zachodzi między sędzią a samą stroną. Tymczasem pracodawcą powoda jako nauczyciela i stroną pozwaną był Zespół Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w N. W sprawie [...] Starosta N. nie był ani powodem, ani pozwanym. Fakt, że Starosta N. jest organem prowadzącym pozwany Zespół Szkół, nie jest tożsamy z występowaniem w sprawie w charakterze pozwane-

go, co w ocenie Sądu Okręgowego nie pozwalało na przyjęcie, że w sprawie zachodziły przesłanki wyłączenia sędziego określone w art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. Co więcej, Ludwik E., powinowaty SSO I.E., został Starostą N. 27 listopada 2006 r., czyli po upływie prawie dwóch miesięcy od daty wydania skarżonego wyroku. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że SSO I.E. nie była wyłączona z mocy ustawy od rozpoznania sprawy [...].

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości zażaleniem pełnomocnik powoda, zarzucając naruszenie art. 401 pkt 1 i 2 w związku z art. 379 pkt 4 i 5 oraz art. 48 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. i art. 410 § 1 k.p.c. Pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W zażaleniu pełnomocnik skarżącego podniósł, że w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania powód podniósł trzy dowody nieważności tego postępowania, a mianowicie, że: 1) SSO I.E., przewodnicząca składu Sądu Okręgowego [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń w Olsztynie, który w sprawie z jego powództwa [...] wydał 28 września 2006 r. prawomocny wyrok, jako powinowata Ludwika E. musiała przed wydaniem tego wyroku wiedzieć, że wkrótce zostanie on Starostą N., czyli organem prowadzącym i finansującym pozwany Zespół Szkół, a także stroną przeciwną w sporze zakończonym później korzystnym dla powoda wyrokiem NSA z 18 marca 2008 r., a więc jej uczestnictwo w tej sprawie stanowiło naruszenie art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c.; 2) SSO I.E. uczestniczyła też we wcześniejszej fazie postępowania, co w przekonaniu powoda stanowiło naruszenie art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. (przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego ogłoszonego w Dz.U. z 2004 r. Nr 169, poz. 1783), gdyż była sędzią składu Sądu Okręgowego w Olsztynie [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który w toku poprzedniego postępowania apelacyjnego, zniesionego w całości wyrokiem Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2006 r., I PK 149/05, wydał najpierw 7 kwietnia 2005 r. postanowienie w sprawie [...] o oddaleniu wniosku powoda z 1 kwietnia 2005 r. o ustanowienie dla niego w sprawie adwokata lub radcy prawnego z urzędu oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych, a następnie kolejne postanowienie z 18 kwietnia 2005 r. oddalające wniosek powoda z 15 kwietnia 2005 r. o doręczenie uzasadnienia wcześniejszego postanowienia tegoż Sądu z 7 kwietnia 2005 r.; 3) w postępowaniu objętym skargą o wznowienie postępowania naruszono art. 379 pkt 5 k.p.c., ponieważ uzasadnione wnioski powoda o odroczenie rozprawy do czasu wydania wyroku sądu administracyjnego w kwestii stopnia awansu zawodowego zostały przez Sąd zignorowane i, co gorsza, Sąd pismem z 5 września 2006 r.

ustanowił dla powoda zbyt krótki, 3-dniowy termin na skompletowanie wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu, którego dotrzymanie nie było praktycznie możliwe.

Pełnomocnik skarżącego podniósł, że w zaskarżonym zażaleniu postanowieniu Sąd Okręgowy ustosunkował się tylko do pierwszej z przytoczonych wyżej podstaw wznowienia i stwierdził, że nie doszło do naruszenia art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ powinowaty SSO I.E., Ludwik E., został Starostą N. dopiero po dacie ogłoszenia zaskarżonego prawomocnego wyroku i ponadto nie był stroną w sprawie. Sąd Okręgowy pominął w uzasadnieniu postanowienia inne dowody i argumenty powoda, w tym także wskazujące na to, że wyrok oddalający jego apelację mógł wynikać z nacisków politycznych, w których wzmiankowane powinowactwo mogło odegrać istotną rolę.

Pełnomocnik skarżącego podniósł, że Sąd Okręgowy niewątpliwie uchylił się od rozpoznania pozostałych dwóch podstaw skargi powoda (nazwanych przez pełnomocnika zarzutami), a mianowicie dowodów naruszenia art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c., gdyż w uzasadnieniu zaskarżonego zażaleniem postanowienia na temat tych zarzutów nie ma ani słowa.

Skarżący podniósł ponadto, że we wcześniejszej fazie postępowania, oprócz SSO I.E., w wydaniu wzmiankowanych wyżej postanowień Sądu Okręgowego w Olsztynie [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie [...] z 7 kwietnia 2005 r. i z 18 kwietnia 2005 r. uczestniczyła także SSO B. Ł.-M., zasiadająca również w składzie Sądu, który wydał zaskarżone postanowienie z 17 kwietnia 2009 r. Ponadto, SSO E.P., przewodnicząca składu Sądu, który wydał zaskarżone postanowienie, także uczestniczyła we wcześniejszej fazie postępowania, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego powoda, zniesionego później wyrokiem Sądu Najwyższego, zasiadała w składzie Sądu Okręgowego w Olsztynie [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wydał 1 czerwca 2006 r. postanowienia w sprawach [...].

Skarżący podniósł, że w toku postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego i przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia nie uwzględniono przy interpretacji art. 379 pkt 4 w związku z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 lipca 2004 r., SK 19/02.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione przede wszystkim z tej przyczyny, że Sąd Okręgowy odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia tylko do jednej (pierwszej) z trzech wyraźnie wyodrębnionych przez powoda w skardze podstaw wznowienia. Oceniał bowiem merytorycznie tylko pierwszą podstawę wznowienia, dotyczącą powinowactwa SSO I.E. ze Starostą Powiatu N. Ludwikiem E. Całkowicie zignorował natomiast drugą i trzecią podstawę wznowienia, dotyczące tego, że: 1) SSO Irena E. brała udział w wydaniu dwóch postanowień w sprawie [...], mianowicie postanowienia z 7 kwietnia 2005 r. o oddaleniu wniosku powoda o ustanowienie dla niego adwokata lub radcy prawnego z urzędu oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych oraz postanowienia z 18 kwietnia 2005 r. o oddaleniu wniosku powoda o doręczenie uzasadnienia postanowienia z 7 kwietnia 2005 r., 2) powód został pozbawiony możliwości obrony swych praw w sprawie [...], ponieważ jego dwa dobrze uzasadnione wnioski z 29 czerwca 2006 r. i z 20 lipca 2006 r. o odroczenie rozprawy do czasu wydania wyroku przez sąd administracyjny zostały przez Sąd Okręgowy zignorowane (nie doczekały się nawet formalnego postanowienia o odmowie ich uwzględnienia), a ponadto Sąd ustanowił powodowi zbyt krótki, bo tylko trzydniowy termin na skompletowanie dokumentacji do wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu, którego dotrzymanie było praktycznie niemożliwe.

Nierozpoznanie (brak stosownych ustaleń, rozważań i oceny dopuszczalności) wszystkich podstaw wznowienia wskazanych w skardze o wznowienie postępowania można przyrównać do nierozpoznania istoty sprawy. Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd, do którego została skierowana skarga o wznowienie postępowania, przede wszystkim bada dopuszczalność skargi, zachowanie terminu do jej wniesienia oraz oparcie jej na ustawowej podstawie wznowienia. Badanie przez sąd oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia powinno (musi) dotyczyć wszystkich podniesionych przez stronę wnoszącą skargę argumentów faktycznych i prawnych. Zaskarżone postanowienie nie spełnia tego wymagania. Trudno uznać zaskarżone zażalenie postanowienie Sądu Okręgowego z 17 kwietnia 2009 r. za postanowienie częściowe. Nie sposób przyjąć bowiem, że Sąd Okręgowy świadomie objął nim tylko pierwszą podstawę wznowienia, a dwie pozostałe pozostawił do późniejszego o nich rozstrzygnięcia. Należy zakładać, że skarga powoda o wznowienie postępowania została odrzucona w całości, a nie jedynie w części objętej pierwszą podstawą wznowienia.

Sąd Najwyższy nie jest upoważniony do badania (po raz pierwszy) i oceny dopuszczalności wznowienia postępowania (w tym oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie wznowienia), jeżeli skarga nie została skierowana do niego, lecz do sądu drugiej instancji (zgodnie z art. 405 k.p.c.). Sąd Najwyższy ma w tym przypadku wyłącznie kompetencję do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji. Nie może odnieść się merytorycznie (po raz pierwszy) do kwestii dopuszczalności oparcia skargi o wznowienie postępowania na podstawach przytoczonych przez powoda.

Powyższe względy przemawiały za uchyleniem zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, który przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinien odnieść się do dwóch pominiętych do tej pory w rozważaniach (ocenach) podstaw wznowienia. Sąd Najwyższy nie mógł - ze względu na konstrukcję zaskarżonego postanowienia - uchylić go jedynie częściowo, w odniesieniu do tych podstaw wznowienia, których do tej pory Sąd Okręgowy nie rozpoznał (nie rozważył i nie ocenił). Tym niemniej może się odnieść do zażalenia pełnomocnika powoda w tej części, w której nie kwestionuje on nierozpoznania dwóch ostatnich z trzech podstaw skargi o wznowienie postępowania, lecz zarzuca nieprawidłową ocenę braku możliwości oparcia skargi na pierwszej podstawie wznowienia.

Odnosząc się do zaskarżenia przez pełnomocnika powoda odrzucenia (na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.) skargi o wznowienie postępowania z tej przyczyny, że wyrok Sądu Okręgowego z 28 września 2006 r., kończący prawomocnie postępowanie w sprawie [...], którego dotyczy skarga o wznowienie, został wydany między innymi przez SSO I.E., która jest powinowatą Starosty Powiatu N. Ludwika E., należy stwierdzić, że w tej części zażalenie jest pozbawione uzasadnionych racji.

Zgodnie z art. 401 pkt 1 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia. Przyczyny wyłączenia sędziego z mocy ustawy ze względu na łączące go ze stroną szeroko rozumiane stosunki rodzinne (małżeństwa, pokrewieństwa, powinowactwa, przysposobienia, opieki) zostały enumeratywnie wyliczone w art. 48 § 1 k.p.c. Nie było podstaw do wyłączenia SSO I.E. z mocy ustawy (w szczególności art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c., stanowiącego, że sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy w sprawach swego małżonka, krewnych lub

powinowatych w linii prostej, krewnych bocznych do czwartego stopnia i powinowatych bocznych do drugiego stopnia) od rozpoznania sprawy [...] z tego powodu, że była (i jest) powinowatą Ludwika E., który dwa miesiące później został Starostą Powiatu N. Przede wszystkim, Ludwik E. nie był jeszcze Starostą Powiatu N. w chwili wydawania wyroku z 28 września 2006 r. w sprawie [...]. Został wybrany na Starostę Powiatu N. uchwałą Rady Powiatu w N. z 27 listopada 2006 r. Wszelkie rozważania, że już w chwili wydawania wyroku (28 września 2006 r.) musiało być wiadomo, że nim zostanie, są wyłącznie spekulacjami, nieopartymi na żadnych racjonalnych argumentach (wyniki wyborów samorządowych, jak wszystkich wyborów powszechnych, są zawsze niepewne, bo zależą od wielu czynników). Co ważniejsze jednak, ani Powiat N., ani Starosta Powiatu N., ani wreszcie Ludwik E. jako osoba prywatna, nie byli stronami procesu zakończony wyrokiem w sprawie [...]. Stroną pozwaną był Zespół Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w N. jako - na gruncie prawa pracy - podmiot odrębny od Starostwa Powiatowego w N., Starosty Powiatu N. i Powiatu N. Okoliczność, że Starosta Powiatu N. jest organem założycielskim pozwanego Zespołu Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w N., nie zmienia nic w tej ocenie. Stroną procesu był Zespół Szkół, a w stosunku do tego pozwanego nie było podstaw do wyłączenia SSO I.E. z mocy ustawy na podstawie art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. Niczego nie zmienia w tej ocenie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 lipca 2004 r., SK 19/02 (OTK-A 2004 nr 7, poz. 67), zgodnie z którym art. 48 § 1 pkt 5 w związku z art. 401 pkt 1 i art. 379 pkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego w zakresie, w jakim ogranicza wyłączenie sędziego z mocy samej ustawy tylko do spraw, w których rozstrzyganiu brał udział w instancji bezpośrednio niższej, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten dotyczył bowiem art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., podczas gdy podstawą wyłączenia SSO I.E. - ze względu na jej powinowactwo ze Starostą Powiatu N. - miał być, według twierdzeń i wniosków powoda, art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarga o wznowienie postępowania nie mogła być zatem skutecznie oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 401 pkt 1 w związku z art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. w zakresie w jakim powoływała się na powinowactwo SSO I.E. i Starosty Powiatu N. Ludwika E.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====